

HET PRIESTERSCHAP WERD DOOR JEZUS CHRISTUS VERANDERD (6)

HJM Sales (met dank aan zr. T. Müller-v.d. Graft voor haar aanwijzingen)

Hebr. 7:12 – “Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.”

Geliefde broeders en zusters, Jezus veranderde niet alleen (de positie van) het hogepriesterschap. In dit laatste deel van de studie over het veranderde priesterschap zullen we bezien dat door Jezus, onze Hogepriester, ook het ‘gewone’ priesterschap werd veranderd. De volgende paragrafen komen aan de orde:

- De veranderingen aan het ‘gewone’ priesterschap
- Tot slot

De veranderingen aan het ‘gewone’ priesterschap

Broeders en zusters, Jezus veranderde (de positie van) het ‘gewone’ priesterschap op een aantal belangrijke gebieden:

1. Elk kind van God wordt bij de wedergeboorte automatisch een priester van God.
2. Elke (wedergeboren) priester staat geheiligd voor God.
3. Elke (wedergeboren) priester mag in volmaakte vrijheid staan.
4. Deze vrijheid houdt ook in, dat de priester in het Allerheiligdom mag verschijnen.
5. Wedergeboren priesters vormen nu zélf tesamen de Tabernakel.
6. Het leven in de gemeenschap van Gods volk is veranderd.
7. Ook de taak van de priesters is veranderd.

Elk kind van God wordt bij de wedergeboorte automatisch een priester van God

We hebben gezien, dat bij het Levitische priesterschap alleen de leden van de stam van Levi (dus de afstammelingen, familieleden van Levi) priester mochten worden. Op dit vlak heeft er door Jezus een totale verandering plaats gevonden. Want álle wedergeboren kinderen Gods uit álle volkeren en natiën, waaronder eveneens alle geslachten Israëls zoals we in Openb. 7:3-8 kunnen lezen, zijn nu uit genade eveneens tot priesters van de Allerhoogste God gemaakt. Voorheen kwamen Gods priesters uitsluitend uit de stam Levi, maar nú uit alle volkeren en natiën, talen en geslachten der aarde. Openb. 5:9-10 – *“En zij zongen een nieuw lied, zeggende: Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; En Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen als koningen heersen op de aarde.”*

Hoe vindt de toetreding tot dit veranderde priesterschap plaats?

Door het geloof in het verlossende Bloed van Jezus na het aanhoren van het Evangelie (het Woord van God) en aansluitend onze bekering en wedergeboorte zijn wij allereerst in een familierelatie met God de Vader getreden en Zijn kinderen geworden (Joh. 1:12). Jac. 1:18 verklaart, dat God de Vader ons tot Zijn kinderen heeft *“gebaard”* door het Woord: *“Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen”*. Tegelijkertijd worden wij Zijn priesters, zoals we hierna zullen zien.

Wij, bekeerde heidenen, zijn uit genade tot een nieuwe mens geworden en samen met de Joden hebben we nu beiden de toegang tot de Vader door één Geest, de Heilige Geest (Efez. 2:18). Daarmee zijn de bekeerde heidenen niet langer *“vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods”* (Efez. 2:19). Om gezamenlijk met de in Jezus gelovige Joden tot een heilige tempel in de Here te worden samengevoegd en op te groeien en mede gebouwd te worden tot een woonstede Gods in de Geest (Efez. 2:20-22).

Leest u bijvoorbeeld ook Zach. 6:15a en 1 Petr. 2:5.

De in Jezus gelovende Joden en heidenen zijn middels Jezus' Verlossingswerk geroepen tot gemeenschap met God én met elkander. God riep hen om tesamen één lichaam te vormen, de nieuwe mens, het Lichaam van Christus. Efez. 2:14-16 – *“Want Hij is onze vrede, Die deze beiden (d.w.z. Joden en heidenen) een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidels gebroken hebbende, Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende; En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende.”*

Broeders en zusters, als God dan de wedergeboren heiden én de wedergeboren Jood tot een nieuwe mens in Christus heeft gemaakt, dan volgt daaruit dat die heiden óók het voorrecht van het priesterschap van de Allerhoogste God is gaan genieten. Het gehele volk Israëel was uitverkoren om een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk te zijn (Ex. 19:6). Dit geldt nu óók voor de bekeerde heiden. Hallelujah!

Door Jezus, het Lam van God, zijn wij middels Zijn eigen Bloed uit genade niet enkel tot kinderen Gods geworden, maar werden wij ook tot koningen en tot Gods priesters *“gekocht en gemaakt”*. Het Bloed van Jezus heeft het eens zo exclusieve priesterschap nu toegankelijk gemaakt voor die heidenen uit alle volkeren, alle geslachten en alle natiën, die het Offer van Jezus hebben aanvaard.

Openb. 1:5-6 – *“En van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste der koningen der aarde. Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed. En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.”*

Openb.5:9-10 – *“En zij zongen een nieuw lied, zeggende: Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; En Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen als koningen heersen op de aarde.”*

1 Petr. 2:9a – *“Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk;*”

Alle kinderen Gods, uit zowel Joden als heidenen, zijn nu tot priesters van de Allerhoogste **gemaakt**, maar óók tot koningen. Jezus is de grote Priester-Koning en daarom zijn ook wij niet enkel tot priesters, maar ook tot koningen geworden.

Hoé worden wij dan tot priesters **gemaakt**?

Niet door onze eigen beslissing! Uit het voorgaande kunnen we afleiden dat dit grote wonder plaatsvindt bij onze wedergeboorte als wij op grond van Gods wil door het Woord worden *“gebaard”*. Ons priesterschap is de vrucht van Jezus' Liefde, Die Zijn Bloed voor ons vergoot en is derhalve beslist niet het gevolg van ons (besluit om voor Hem te) werken, zoals helaas ten onrechte nog wel eens wordt verkondigd. Openb. 1:5b-6a – *“.....Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed. En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader;.....”*

Elke (wedergeboren) priester staat geheiligd voor God

Broeders en zusters, in Deel 2 hebben we gelezen dat de Levitische priesters drie dieren-offeranden aan God moesten brengen teneinde voor Hem geheiligd te zijn, zodat zij Hem het priesterambt konden bedienen. Allereerst moest er een var (jonge stier) worden geofferd om met God verzoend te worden. Vervolgens moest aan God een ram (de eerste ram) worden geofferd als een teken van volledige overgave aan God. Tenslotte moest er nog een ram (de tweede ram) worden geofferd als een teken van algehele toewijding aan God. U kunt dit lezen in Ex. 29.

Wat is het dan onbegrijpelijk genadig en wondervol, dat wij deze dierenofferanden niet meer hoeven te brengen. Jezus heeft met Zijn Offer véél meer gedaan dan alle dierenoffers ooit zouden kunnen bereiken. In Hem zijn álle offers gebracht. Hebr. 10:14 – *“Want met een offerande heeft Hij (d.i. Jezus) in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.”* Jezus, het goddelijke Offerlam heeft één volmaakt Offer gebracht, namelijk Zijn eigen, eeuwige, oneindig krachtige Bloed. En als onze wedergeboorte goed is geweest, dan zijn wij door Jezus' Offer volkomen met God verzoend. En wat zo bijzonder is, datzélfd volmaakte Offer is óók toereikend voor alle tekortkomingen in onze overgave en toewijding aan God. Want op grond van onze positie in Jezus Christus zijn wij nu volmaakt. Natuurlijk falen wij nog regelmatig, maar **in** Christus, Die de belichaming is van alle volheid Gods, ziet God de Vader ons als volmaakt. Col. 2:9-10 – *“Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk; En gij zijt **in** Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht;”* Als wij door de wedergeboorte échte kinderen Gods zijn geworden, dan willen wij niets liever dan dat wij altijd met Hem verzoend blijven, waardoor wij steeds tot Hem zullen komen om genade en vergeving te ontvangen in het geval dat wij helaas toch hebben gefaald. En wij willen niets liever dan ons geheel aan God over te geven en aan Hem toe te wijden. Kortom, we willen **in** Jezus Christus blijven! Voor al ons falen in onze bediening mogen wij steeds opnieuw tot Jezus komen om de reinigende kracht van Zijn éne Offerande te ervaren.

Door onze wedergeboorte zijn wij dus én priesters geworden én geheiligd om God te dienen. Met andere woorden, wij zijn nu in Zijn ogen tot dienstbaarheid geschikt. De Levitische priesters moesten zoals gezegd middels dierenofferanden geheiligd worden, maar wij zijn door Jezus' Offer geschikt gemaakt en geheiligd. Het is dan ook in het geheel niet vreemd, dat in het Nieuwe Testament (Statenvertaling) de gelovigen ruim honderd keer *“heiligen”* worden genoemd (hoewel wij helaas nog af en toe zondigen), terwijl de ongelovigen steeds *“zondaren”* worden genoemd.

Broeders en zusters, ik wil nogmaals benadrukken dat wij heiligen geworden zijn op grond van onze positie **in** Christus en niet op grond van onze volwassenheid en ons gedrag. Het probleem dat zich echter voor christelijke leiders in hun gemeenten voordoet is de vraag, hoe men kan zien of iemand waarachtig een wedergeboren kind van God is en dus voor God geschikt om Hem te dienen. Want aan de buitenkant is dat immers niet altijd even eenvoudig te zien. Natuurlijk geeft iemands handel en wandel daarover tot op zekere hoogte uitsluitsel, doch honderd procent zeker kan men niet zijn. Wat gebeurt er dan vervolgens? De leiders voeren allerlei regels in, waaraan de gelovigen moeten voldoen als zij in de gemeente iets voor God willen doen. Een gemeente kan dus opnieuw in de Wet vervallen doordat men van Gods Woord een 'systeem' van regels maakt, hetwelk men als criterium neemt om iemands geestelijkheid te bepalen. Uiteindelijk kan zo'n systeem een uiterlijke godsdienst uitwerken, waarachter zonden verborgen kunnen worden. Zo wordt er bijvoorbeeld nog al eens geëist, dat men álle gemeentelijke samenkomsten moet bijwonen als men voor een taak of functie in de gemeente in aanmerking wil komen. Zeker roept de bijbel op om de onderlinge samenkomsten niet te verzuimen, maar door dit als harde regel in te voeren, plaatst men de gelovigen eigenlijk weer onder de Wet. Men bindt hun vrijheid (Gal. 5:1-2; Col. 2:20-21). Hoe kan hier n.m.m. beter mee worden omgegaan?

In Ezra 2:62-63 en Neh. 7:64-65 lezen we, dat de Levitische priesters met behulp van hun geslachtsregister moesten kunnen aantonen, dat zij tot het priesterlijk geslacht behoorden. Dit luisterde erg nauw. Ik versta voor mijzelf hieruit, dat de gelovigen van het door Jezus ingestelde Nieuwe Verbond en die God willen dienen, ook moeten kunnen *“aantonen”* dat zij priesters zijn geworden. Nu is het ultieme bewijs daarvoor, dat hun namen in het Boek des levens geschreven zijn (Fil. 4:3; Openb. 3:5; 13:8; 17:8; 20:15; 21:27), hetgeen plaatsvindt bij de wedergeboorte. Dit boek kan de mens echter niet inzien. Echter, we lazen óók, dat de Levitische (hoge-)priester moest staan met urim en thummim. Dááaraan werd hij herkend. De urim en thummim waren twee voorwerpen die in de borstlap des gerichtswaars waren genaaid (Ex. 28:30). Helaas waren het onbekende voorwerpen. Desalniettemin kunnen we interessante

aspecten uit de betekenis van de Hebreeuwse grondwoorden afleiden. De urim en thummim waren zoals gezegd in de borstlap des “gerichts” genaaid, een deel van de kleding van de hogepriester. De betekenis van de urim en thummim zal daarom eveneens met oordeel en gericht te maken hebben.

Het gebruikte Hebreeuwse woord voor “gericht” is “miesjpat” (מִשְׁפָּט), hetgeen “oordeel, rechtsuitspraak, wetsregel, verordening” betekent. Het woord is afgeleid van de werkwoordstam “sjafat” (שָׁפַט), dat “rechten, richten, besturen, straffen” betekent.

Het woord “urim” is in het Hebreeuws “oeriem” (אֲוִרִים), hetgeen “lichten” betekent, als een meervoudsvorm van “licht” (אֹר). Licht verwijst in geestelijke zin naar openbaring, want licht openbaart en God is Licht (Dan. 2:22; Efez. 5:13; 1 Joh. 1:5-7).

Het woord voor “thummim” is in het Hebreeuws “toemim” (תְּמִימִים) en betekent “volmaaktheid”. Het is afgeleid van “tom” (תָּם), hetgeen “volkomenheid, volledigheid, onkreukbaarheid, volheid, onschuld, eenvoud” betekent. Dit wijst op Waarheid.

Als we nu de drie aspecten oordeel, licht en volmaaktheid in samenhang bezien, dan zien we dat het hier gaat om de beoordeling (openbaring) óf het werk van Gods Geest tot volmaking in Jezus ook werkelijk in het persoonlijke leven is geschied. Is men wel gerechtvaardigd voor God door Jezus’ Bloed? Lees Col. 2:10; Rom. 5:1; 15:16 en 1 Cor. 6:11. Een echt wedergeboren, nieuw-testamentische priester staat in het Licht en de Waarheid van Gods Woord en wordt hieraan herkend. Urim en thummim worden ‘geproefd’ in de openbare aanwezigheid van Jezus, de Hogepriester, in hun leven. Dan schijnt Zijn Licht. Het is het bewijs dat men wedergeboren is en in zekere zin de controle die kan worden uitgeoefend. Daarom lijkt het mij voor gemeenteliders beter om in plaats van allerlei menselijke regels in te voeren, de gelovigen te confronteren met het Licht en de Waarheid van Gods Woord, indien zij in hun dienstbetoon aan God het niet zo nauw nemen met de uitspraken van Gods Woord.

Elke (wedergeboren) priester van God mag in volmaakte vrijheid staan

Het Jodendom kende het ontzettend zware juk van het streven naar perfectie en volmaaktheid. In Deel 2 van deze studie ging ik er reeds op in. Maar door **in** Jezus te zijn **is** er op grond van deze positie volmaaktheid (Col. 2:10; Rom. 5:1) en **is** er vrijheid (2 Cor. 3:17). De bekende prediker br. Wilkin van de Kamp kan het zo kernachtig verwoorden als hij zegt, dat vrijheid in Christus ons geboorterecht is. Het is een recht verkregen door onze wedergeboorte, want de bijbel zegt immers dat wij tot vrijheid zijn geroepen. Gal. 5:13 – “Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleenlijk gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees; maar dient elkander door de liefde.”

Die pas verworven vrijheid kan blijkbaar toch zwaar onder druk worden gezet, want we worden ook vermaand om daadwerkelijk én daadkrachtig in die vrijheid te gaan staan en ons niet meer onder het juk van de dienstbaarheid te begeven. Gal. 5:1 – “Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.”

Broeder en zusters, de Levitische priesters moesten maar liefst 613 geboden en verboden van God nauwgezet gehoorzamen, opvolgen en onderhouden. Zij werden voortdurend geplaagd door vrees om in één van die bepalingen gefaald te hebben. Immers, slechts door het volledig onderhouden van de Wet werd men voor God gerechtvaardigd. Daarbij moeten wij bedenken dat zij de wedergeboorte niet kenden en dus God in hun oude, zondige natuur dienden. Hoe geweldig is het daarom en onbegrijpelijk genadig en liefdevol, dat wij als wedergeboren kinderen Gods en priesters van de Allerhoogste gerechtvaardigd worden door geloof. Geloof in het vergoten, dierbare Bloed van Jezus! Wij hebben door de wedergeboorte een nieuwe, niet meer aan de zonde verslaafde, goddelijke natuur gekregen en dragen nu het kleed van de rechtvaardigheid van Jezus (Rom. 5:1). Wat wij nu mogen doen is steeds in zwakheid ons aan Hem vastklemmen. En mochten wij desondanks eens zondigen, dan mogen wij dat aan Zijn voeten belijden, waarna Zijn Bloed ons volkomen zal reinigen.

Wij zijn vrijgemaakt. De Wet is geen heerser meer over de wedergeboren priesters van God. Jezus' juk is zacht en licht. Matt. 11:28-30 – *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.”* We mogen falen, broeders en zusters. Als we maar weer opstaan. Want Jezus onderging voor ons de doodstraf. Voor onze zonden én voor ons falen.

Deze vrijheid houdt ook in dat de priester in het Allerheiligdom mag verschijnen

Dit voorrecht werd reeds uitvoerig in Deel 5 besproken. Leest u dat nog eens door. Jezus ging als nieuwe Hogepriester het Allerheiligdom binnen om met Zijn eigen Bloed (Hebr. 9:12) voor ons verzoening te doen. Daar vertoeft Hij nu voor eeuwig en altijd en Hij bidt voor ons (Hebr. 7:24-25). Gewone Levitische priesters mocht nooit, zoals we in Deel 2 zagen, in het Allerheiligdom van de Tabernakel komen. En de hogepriester slechts éénmaal per jaar op de Grote Verzoendag. Maar dit werd door Jezus veranderd!

Want toen Hij aan het kruis stierf, scheurde het afsluitende Voorhangsel in de tempel door-midden (Luk. 23:45). Wij, nieuwgeboren kinderen Gods, mogen voortaan als priesters van de Allerhoogste en als leden van het mystieke Lichaam van Jezus (de Gemeente) elke dag en wanneer we ook maar willen in geestelijke zin voor Gods troon in het hemelse Allerheiligdom komen. En daar verhoort God de gebeden (voor ons) van onze hemelse Pleiter.

Dit geweldige voorrecht wordt in Hebr. 6:18b-20 zelfs *“een anker der ziel”* genoemd: *“..... wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden; Welke wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is, en ingaat in het binnenste van het voorhangsel; Daar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus, naar de ordening van Melchizedek, een Hogepriester geworden zijnde in der eeuwigheid.”*

Een anker wijst op vastheid en zekerheid. Jezus ging ons voor als Voorloper en nu mogen ook wij in het hemelse Allerheiligdom komen en ingaan. Dit staat vast! Het is ons anker, dat ons geestelijke stabiliteit geeft. En die verankering wordt nog vaster als we bedenken, dat de Drie-enige God in ons hart woont (Joh. 14:23), en dat de biddende Jezus, zittend naast God de Vader als onze Hogepriester, áltijd door Hem wordt gehoord en verhoord (Joh. 11:41-42).

De Heilige Geest als Auteur van het Woord bepleitte, dat wij met vrijmoedigheid gebruik maken van deze onbegrijpelijk grote genade. Hebr. 4:16 – *“Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.”*

Hebr. 10:19-22: *“Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, Op een versen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees; En dewijl wij hebben een groten Priester over het huis Gods; Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water.”*

Is het niet wondervol dat wij door Jezus dagelijks in de hemel mogen wandelen (Fil. 3:20) en voor Gods aangezicht verschijnen om Hem te aanbidden en naar Zijn stem te luisteren? Wat een heerlijk herstel van de door de zondeval verbroken relatie met God.

Wedergeboren priesters van God vormen nu zélf tesamen de Tabernakel

Broeders en zusters, door geloof in Jezus leggen we het juiste fundament van ons geestelijk huis. Dit Fundament is Jezus, zoals geschreven staat in 1 Cor. 3:10-11. Maar op dit fundament wordt niet alleen ons eigen geestelijk huis, maar ook een geweldig groot, geestelijk gebouw gebouwd (1 Cor. 3:9,16-17; 6:19; 2 Cor. 6:16; Efez. 2:20-22; Hebr. 3:6; 1 Petr. 2:5).

Aäron, de Levitische hogepriester, zijn zonen en hun latere afstammelingen verrichtten hun offerdiensten ín de tabernakeltent en vervolgens in een stenen tempel, waarin de Naam van

God woonde. Maar onze Heiland Jezus is niet de Hogepriester van een met handen vervaardigd stenen gebouw. Hebr. 9:11 – *“Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakten tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel,”*

Jezus bouwt en dient geen stenen gebouw. Neen! Hij bouwt en dient het genoemde geestelijk gebouw, de mystieke tempel van Zijn Lichaam (Efez. 4:15-16; Zach. 6:12-13). Dit gebouw zal gereed zijn als Zijn Bruid toebereid zal zijn. Openb. 21:2-3 – *“En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een grote stem uit den hemel, zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn.”*

Daarom is ook de taak van de wedergeboren, nieuwtestamentische priesters niet meer in hoofdzaak gericht op het dienen in en het verzorgen van het stenen gebouw, de kerk, waarin zij vergaderen. Hoewel de kerk als Gods huis uiteraard netjes moet worden gehouden.

Neen, het dienen van de priesters is nu met name gericht op mensenzielen in de kracht van de Heilige Geest. Op het winnen voor Jezus van zoveel mogelijk zielen, die nog ongelovig in de diepe ravijnen van de zondige, duistere wereld ronddolen én op het verzorgen van zielen van reeds geredde schapen en lammetjes in de gemeente. Wedergeboren priesters van God werken nu aan het mystieke Lichaam van Jezus.

Het leven in de gemeenschap van Gods volk is veranderd

De (kwaliteit van de) gemeenschap van het volk Israël werd onder het Oude Verbond door Gods Wet van Oorzaak en Gevolg bepaald. Dat wil zeggen, de mens die zondigt zal sterven (Ezech. 18:4; Rom. 6:23; Jak. 1:15). Dit had ook gevolgen voor de onderlinge verhoudingen. Mensen die ernstig hadden gezondigd, wisten dat Gods toorn daardoor het volk direkt zou kunnen treffen. Het volk zélf zal vervolgens ook weinig genade met zondaren hebben gehad.

Maar de gemeenschap van de Gemeente wordt onder het Nieuwe Verbond bepaald door de Genade (Rom. 6:14-15) en de Liefde (Rom. 13:8-10), waaronder zij die Jezus aannemen als hun Verlosser, Koning en Meester zullen mogen leven. Zij hebben onbegrijpelijke en onverdiende genade ontvangen, welke zij ook jegens hun broeders en zusters dienen te betonen. Het na de wedergeboorte in Jezus Christus ontvangen nieuwe (eeuwige) leven zal door de verlost heiligen als zodanig moeten worden geleefd. Zo dient men in vrijheid te wandelen (2 Cor. 3:17; Gal. 5:1,13), de broeders en zusters lief te hebben (1 Joh. 3:14-18; 4:20-21) en in het Licht (en dus niet in de zondige duisternis) te wandelen (1 Joh. 1:5-7).

Ook ten aanzien hiervan zien we de relevantie van het geestelijke schaduwbeeld van urim en thummim (zie pag. 3-4). Met behulp van urim en thummim, dat wil zeggen Licht en Waarheid, werd onder het Oude Verbond beslissend geoordeeld of de betreffende persoon die claimde een priester te zijn, inderdaad God in de tabernakel mocht dienen.

Onder het Nieuwe Verbond zullen Gods priesters, hoewel zij geheel van Jezus' genade afhankelijk zijn, eveneens dagelijks in het Licht en de Waarheid (van Gods Woord) moeten wandelen (Ps. 43:3-4). Hun dagelijkse handel en wandel (ook als zij alleen zijn en zich onbespied wanen) bepaalt of zij wérkelijk kinderen Gods zijn en daarmee Zijn priesters.

Dit geldt zéker voor degenen die de gemeente voorgaan (1 Tim 3:1-16). De wedergeboorte tot levende kinderen Gods móet zichtbaar zijn in hun wandel en handel. Dan zullen zij ook van de Heilige Geest vrijmoedigheid ontvangen (Ps. 51:14b) om Gods Woord recht aan te snijden. Hierdoor zullen de zielen in de gemeente zodanig geestelijk groeien (ook in hun relatie met God de Vader), dat gaven en talenten van de Heilige Geest zichtbaar worden tot opbouw van de gemeente, waardoor weer nieuwe zielen zullen worden gewonnen. Daarom dient er in de gemeente ook ruimte aan de Heilige Geest te worden gegeven om Zijn gaven en talenten aan een ieder uit te delen. Zoals Hij het wil en niet de mens! Waarbij we nooit

mogen vergeten, dat elk kind van God door de wedergeboorte per definitie een priester van God is en daarom per definitie óók zowel bruikbaar als geschikt tot de dienst van de Allerhoogste. Want Hij gaf **aan ieder** specifieke en verschillende gaven (Rom. 12:5-8; 1 Cor. 12:11; Efez. 4:8,11-13; 1 Petr. 4:10).

Broeders en zusters, nieuw-testamentische priesters onder leiding van Jezus, de Hogepriester, dienen God geheel anders dan de oud-testamentische priesters. Het kwam reeds vaak ter sprake. Zij dienen Hem gewillig en in de Opstandingskracht van de Heilige Geest. Ps. 110:3-4 – *“Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer heirkracht, in heilig sieraad; uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn. De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek.”*

De Gemeente dient God zeer gewillig en vrijwillig en dus niet omdat het móét! En dat dienen vindt plaats in de *“heirkracht”* van onze Hogepriester Jezus Christus en vanuit de *“baarmoeder des dageraads”*. Dus vanuit de wedergeboorte en in de vólle Opstandingskracht van de Heilige Geest. En het vindt plaats met *“heilig sieraad”* en onder de *“dauw van haar jeugd”*, dus met de gaven en de talenten van de Heilige Geest en onder Zijn zalving.

Het gehele dienen van God is door Jezus veranderd, broeders en zusters. Het systeem van offerdiensten werd veranderd en de hogepriester werd vervangen. De ‘drijfveer’ van de priesters om God te dienen is veranderd, als ook het karakter van de onderlinge gemeenschap van Zijn volk. Ook de priestertaken zijn veranderd, zoals in deze studie indirect reeds bleek. Hierop ga ik nu nog even kort in.

Ook de taak van de priesters is veranderd

De oud-testamentische, Levitische priesters behoorden als plaatsvervangers van het volk tussen Israël en de Heere God te bemiddelen en voor het volk verzoening te doen door middel van o.a. dierenoffers (Num. 8:19). Deze taak blijkt ook uit de Hebreeuwse betekenis van het woord voor priester. Een *“priester”* is een zogenaamde *“koheen”* (כֹּהֵן). Dit woord is afkomstig van het werkwoord *“kaahan”* (כָּהַן), dat *“bemiddelen”* betekent. Desondanks was hun (haast mechanische) taak een dienst van werken, die niet tot volmaaktheid en definitieve rechtvaardiging kon leiden. De zonden van het volk werden voor een tijdje voor Gods ogen verborgen met bedekkend dierenbloed. De zonden werden echter niet weggenomen.

Maar gelukkig is het Nieuwe Verbond een veel beter verbond dan het Oude Verbond waaronder de Levitische priesters fungeerden (Hebr. 7:22). Daarom is de taak van Gods nieuw-testamentische priesters van een hoger niveau en ook veelomvattender.

Hun taak is nog steeds om tussen God en volk te bemiddelen, maar nieuw-testamentische priesters mogen nu áctief zijn om verzoening te bereiken voor álle mensen, zowel uit Joden als uit heidenen. Zij doen dit met hart en ziel en doen daartoe een beroep op Jezus, hun volmaakte Hogepriester, Die daartoe Zijn eigen kostbare, eeuwige en oneindig krachtige Verzoeningsbloed aanwendt. Jezus bracht één volmaakt Offer en Hijzelf was het volmaakte Lam! Dit is een gróte taak voor de Gemeente.

De priesters mogen God tot welbehagen van Zijn hart in alle vrijheid des Geestes dienen. Met diepe dankbaarheid proberen zij zoveel mogelijk zielen voor Hem winnen, waarbij zij naar het voorbeeld van hun biddende Hogepriester, ingaan in intense voorspraakgebeden. 1 Tim. 2:1 – *“Ik vermaan dan voor alle dingen, dat gedaan worden smekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen, voor alle mensen;”*

Al het dienstbetoon in en buiten de Gods Huis (met z’n vele namen als de Gemeente, de Tabernakel Gods, het mystieke Lichaam van Christus, het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid des Lams) is hierop in alle vrijheid des Geestes en met aanwending van Zijn gaven en talenten gericht. Gods priesters behoren thans niet meer hoofdzakelijk in en aan een stenen gebouw te werken, maar allereerst aan de Gemeente als het Lichaam van Christus.

Efez. 2:20-22 – *“Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; Op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest.”*

Efez. 4:15-16 – *“Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus; Uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een iegelijk deel in zijn maat, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouwning in de liefde.”*

Ik merkte in deze studie reeds vele malen op, dat het Nieuwe Verbond veel beter is dan het Oude Verbond. Hoe geweldig is het daarom, dat Jezus' Hogepriesterschap en ook Zijn Middelaarschap op dát Nieuwe Verbond is gebaseerd (Hebr. 8:6,10). Want de Wet van God wordt onder dit Verbond met betere beloften in het hart geschreven. De Levitische priesters droegen Gods Wetten letterlijk in doosjes aan hun lichaam gebonden, maar nu grift God Zijn Woord in het hart. M.a.w. het kan nooit meer worden verwijderd. En in het Nieuwe Verbond is nu niet meer uitsluitend het volk Israël, maar zijn ook de heidenvolkeren opgenomen. Daarom, broeders en zusters, gaat het nú om het mystieke Lichaam van Christus, bestaande uit miljoenen wedergeboren kinderen Gods en afkomstig uit alle volkeren in de wereld.

Maar in al onze arbeid en inspanningen mogen wij één ding nooit vergeten. God wil met vrijwilligheid en dankbaarheid worden gediend. Hij maakte ons uit genade tot priesters, maar Hij zoekt in eerste instantie geen arbeiders, hoewel Hij uiteraard verheugd is om elke arbeider die in Zijn wijngaard wil werken. Neen, Hij zoekt aanbidders (Joh. 4:23-24), Die Hem innig liefhebben (Joh. 14:15-24). Onze arbeid voor Jezus dient voort te vloeien uit onze diepe aanbedding. Dan zullen wij Hem ook met onze lippen als onze Hogepriester belijden (Hebr. 3:1-2, Openb. 12:11; 1 Petr. 2:9b), omdat Hij getrouw en barmhartig is geweest en al onze zonden heeft verzoend. In de tijd van het Oude Verbond moest de hogepriester een offerdier brengen, maar onder het Nieuwe Verbond kan onze hemelse Hogepriester slechts de offeranden van onze lippen en onze harten als offer aan God brengen (Hebr. 13:15).

Tot slot

Broeders en zusters, Gods volk, bestaande uit de in Jezus gelovende Joden en heidenen, heeft nu een andere Hogepriester, namelijk de Here Jezus Christus. Hij is de oneindig krachtige, onveranderlijke, eeuwige en voortdurend voor hen pleitende Hogepriester en Koning. En dit gehele volk is op grond van onbegrijpelijk grote genade en liefde gemaakt tot koningen en priesters. En dit door Gods genade (en niet door de werken) op grond van Jezus' Bloed gerechtvaardigde volk dient Hem nu vrijwillig, vol van liefde en dankbaarheid.

Vele schriftgedeelten in deze studie zijn uit de Hebreeënbrief afkomstig. En als wij deze brief in het licht van de oud-testamentische, Israëlitische Tabernakel bestuderen, dan ontdekken we een nauw verband met het Allerheiligdom, de plaats waar God temidden van Zijn volk Israël woonde. Dit leert ons dat alles wat in deze brief geschreven is, tot doel heeft om ons rechtstreeks naar Gods troon te brengen middels Jezus onze Heiland en Hogepriester.

Concluderend kunnen we daarom heel kort zijn over het verschil tussen het oud- en nieuw-testamentische priesterschap. Gods volk dient Hem nu niet meer onder de Wet en in eigen kracht, maar in het geloof door de kracht van de Heilige Geest. Het oud-testamentische, Levitische priesterschap was vanwege de Wet met z'n absolute eis van volkomen perfectie en reinheid voor de mens een veel te zwaar juk en een ondragelijke last. Wat een ernstige waarschuwing voor ons!

Onze werken kunnen ons niet rechtvaardigen. Slechts Jezus' Bloed! Als wij daarom van onszelf of van anderen honderd procent volmaaktheid in dienstbaarheid eisen, dan plaatsen wij onszelf en die ander opnieuw onder het juk van de Wet. Dit is óók het geval indien wij

toestaan dat anderen dit van ons afeisen. Ook dan bevinden wij ons weer onder de Wet. Dan begeven we ons zónder Jezus' beschermende Bloed op weg naar de top van die vreselijke berg Sinaï. Een berg waarop we zullen sterven (zie Deel 1)!

Begrijpt u mij goed, broeders en zusters, natuurlijk verlangen wij als wedergeboren kinderen Gods om Jezus zo goed mogelijk te dienen, maar nu beseffen wij dat onze rechtvaardiging en onze redding uitsluitend op grond van Zijn Bloed plaatsvindt en beslist niet door onze eigen kracht en onze werken. Nu zijn wij volkomen afhankelijk van Jezus, Die Zichzelf gaf voor onze zonden en schuld, maar óók voor onze onvolkomenheid en ons falen in ons dienstbetoon aan Hem. Nu zijn wij zwak, maar daardoor ook machtig. En Hij brengt ons uit genade in Zijn tegenwoordigheid op de berg Sion (Deel 1). 2 Cor. 12:9 – *“En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.”*

Verlangt God dan nu opeens geen absolute reinheid en perfecte volkomenheid meer van de mens? Jazeker wel, maar nu brengt Jezus dit tot stand en niet wijzelf met onze armzalige werken. Al ons falen, elk gebrek, al onze onvolkomenheid, is nu bedekt door het kostbare, heilige, reine Bloed van Jezus, Die ook medelijden met ons heeft. Want met één Offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden (Hebr. 10:14), dus degenen die zich in het proces van heiliging willen begeven.

Ja, God verlangt zeker nog getrouwheid en toewijding van ons. Maar het zwaartepunt in ons dienstbetoon ligt voortaan op onze motivatie. Wat zijn de motieven van ons dienen? Hebben wij God wérkelijk lief? Zijn wij oprecht? Is ons hart uiterst dankbaar voor de immense genade, die wij uit de hemel hebben mogen ontvangen? Willen wij Jezus voortaan vrijwillig dienen en van harte volgen? Verlangen wij om God te behagen of willen we onze eigen ambities en plezier bevredigen? Dienen wij Jezus op Zijn voorwaarden in gehoorzaamheid aan Gods Woord of dienen we Hem op onze voorwaarden? Willen wij oprecht veranderd worden? Laten we onze eigen privacy en behoeften prevaleren? Zetten we het Woord naar onze hand? Dienen wij Jezus in zwakheid en in volkomen afhankelijkheid of arbeiden wij in eigen kracht en naar eigen inzicht, daarbij de leiding van de Heilige Geest negerend?

Het oud-testamentische, Levitische priesterschap is, zodrá men Jezus aanneemt, door Zijn volbrachte Verlossingswerk feitelijk voorbij. De oud-testamentische priestervoorschriften zijn voor de nieuw-testamentische priesters geen dwingende Wet meer, maar alleen nog maar een schaduwbeeld, een voorbeeld, een symbool. Hebr. 8:13 – *“Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning.”* Zodra men Jezus aanneemt en Gods kind wordt, wordt men priester in het geestelijke, hemelse, eeuwig voortdurende priesterschap (Openb. 20:6). Het oude priesterschap met al z'n rituelen en offerdiensten heeft geen belang meer en is nog slechts een schaduwbeeld van het ware geestelijke en hemelse priesterschap. Want Jezus vervulde de Wet en men leeft nu onder Zijn genade.

Omdat de gelovigen in Christus nu het nieuwe, geestelijke, hemelse priesterschap hebben ontvangen, ervaren zij nu ook een geestelijke, hemelse aanbidding. Zij wonen nu in God en God woont in hen. Zij mogen dagelijks een diepe innige gemeenschap met de Vader ervaren, want zij zijn vrij om op elk moment tot Zijn troon te naderen en Hem te aanbidden.

Geliefde broeders en zusters, wat mij in deze studie nog rest, en ik weet zeker dat u hier van harte mee instemt, is om aan Jezus, onze Hogepriester en Koning, het voor ons geslachte Offerlam alle lof en eer te geven. Openb. 5:12-13 – *“.....: Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging. En alle schepsel, dat in den hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, en die in de zee zijn, en alles, wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op den troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.”*

Moge de Heiland u en mij rijkelijk zegenen in al onze dienstbaarheid aan Hem. Amen.